

בס"ד כז' אדר ה'תשע"ג
 הדלקת נרות - 17: 25
 צאת השבת - 18: 16
 רבנו תם - 18: 57

שנה שלוש עשרה - עלון מס' 662
 @ השבת מוציאין ב' ספרים.
 @ השבת "מברכין החודש". ברכת האילנות מיום שלישי.
 @ ר"ח ניסן יחול בע"ה ביום שלישי. הקב"ה יחדשה לטובה ולברכה, לששון ולשמחה, לישועה ולנחמה, לבשורות טובות בריאות והצלחה וגאולה קרובה, אמן.

אברהם יגל

לע"נ בבאי מוסאי בן אברהם ז"ל
 לרפואת ולהצלחת כל עם ישראל.

פפטידיון: "כה אמר" (יחזקאל מה')

פרשיות ויקהל-פקודי

ש"בז ה'הודש'

בדוק ומנוסה - סגולה גדולה להשתתף בסעודה הרביעית בבית הכנסת "אוהל-מועד"

מלנייני הפרשה: ויקהל

- ← אזהרה על שמירת השבת.
- ← ציווי לאסוף תרומות ומעשרות למשכן.
- ← ציווי מפורט על כל נדבות המשכן וכליו, האוהל עם הקרשים והאדנים, הפרוכת, הארון, הכפורת, המזבח הכיור וכו' והחצר.
- פקודי:
- ← דין וחשבון לחומרים שהשתמשו למשכן.
- ← בגדי הכהונה לכהנים, האפוד והחושן, המעיל הכתונת והמצנפת.
- ← משה מברך ומקדש את המשכן וכליו.
- ← משה מקים את המשכן והקב"ה משרה את שכניו במשכן.

ויקהל משה את כל עדת בני ישראל ל'ישיב' א'י' טעם נפלא כותב אור החיים הקדוש: מדוע הקהיל משה את כל עדת בני ישראל? מאחר שקרן עור פניו של משה עד ש'קראו מגשת אליו (לעיל ל"ד, ל"ו) חשש משה שמא ריחוק זה יגרם לריחוק רוחני, משום כך יזם פעולה אשר תשוב ותקרבו אליו - ויקהל משה.

וייהו הכרובים פורשי כנפיהם. ופניהם איש אל אחיו ופניהם איש אל אחיו - סופי תיבות: שלום. לומר כשהכרובים פניהם איש אל אחיו, ידוע ששלום על ישראל, מה שאין כן כשישראל אינם עושים רצונו של מקום אז פני הכרובים הפוכים. לכן, כל זמן שישראל שרויים באהבה ואחוה שלום ורעות, אז נתקיים בית המקדש והיו הכרובים, מה שאין כן כשהייתה שנאת חנם נחרב בית המקדש ובטלו הכרובים.

אלה פקודי המשיכן משיכן העדות" (ל"ח כ"א) במדרש תנחומא: המשכן משכן - שנתמשכן ב' פעמים. עוד אמרו (סנהדרין ק"ב) אשר פקד - רמו שאין לך כל פקידה ופקידה שאין בה מעוון העגל. זה שאמר: אלה - רמו לחטא העגל שאמרו אלה אלוהיך ישראל, גרם פקודי - לשון חסרון, כמו: ולא נפקד ממנו איש. (בכור יעקב) "וביום השיביעי יהיה לכם קדש שבת שבתו"ן לה" "שבת שבתו"ן" = שתי שביתות: מנוחת הגוף מעבודה וממלאכה, ומנוחת הנפש מדאגות הפרנסה והכלכלה. (הכתב והקבלה).

אלה פקודי המשיכן משיכן העדות" (ל"ח כ"א) שלושה דברים נסמכים לעדות והם: משכן, שנקרא משכן העדות. לוחות, שנקראו לוחות העדות. ארון - שנקרא ארון העדות. וסימן לכך: וכבוד ה' מלא את המשכן. מלא - נוטריקון: משכן, לוחות, ארון. לומר, שלושה דברים אלו הם עדות לישראל שהשכינה שרויה ביניהם. וזה רמו "וכבוד ה' מלא..." (יד שאול)

ויברך אותם משה" (ל"ט מ"ג) סכום סופי התיבות בגימטריא: אדני"י. אפשר שבה לרמוז על מה שאמרו חז"ל שהמברך את חברו צריך תחילה לברך את ה' ולומר: יהיה שם ה' מבורך מעתה ועד עולם. ואחר כך יברך את חברו. לזה בא הרמוז בברכת משה לישראל, לומר שגם משה התחיל לברך את ה' תחילה. (ארץ צבי)

ויהיו שמיים ביום לרחצה" (מ' ל') ויתן שמה מים לרחצה - ראשי תיבות: שלום. כן רמוז הרב "מנחת כהן" והרב "שלום רב", ונראה לרמוז שעל ידי רחיצת ידיים כדן, האדם יזכה לעושר ולשפע, וכמו שכתוב בגמרא (שבת ס"ב) אמר רב חיסדא: אנה משאי מלא חפני מיא, ויהבו לי מלא חפני טיבואת. פירוש: אני נוטל מלוא חפני מים לנטילת ידיים, ונותנים לי מן השמים מלוא חפניי של טובה. נרמז תיבת שלום ברי"ת של רחיצת ידיים לרמוז לאמור. ויש עוד לרמוז מה שהמשיך לומר: ורחצו ממנו, אותיות ממון. לרמוז שעל ידי כך יזכו לממון, ויהיה שלום בחילם ושלווה בארמנותם.

ויביאו האנשים על הנשים" (לה, כב) מהמקרא משמע שעמדו האנשים במעלה יתירה וחשובה מזו של הנשים: ולמה לא כתבו עם הנשים? אומר החידושי הר"מ: הטעם לכך כי רק האנשים חטאו בעגל ולא הנשים וכבר אמרו חז"ל: במקום שבעלי תשובה עומדים אין צדיקים גמורים יכולים לעמוד. ולכן לא כתבו עם הנשים כי מעלתן יתירה. (ב. בר דין הי"ו)

פינת הנשים והפתגמים
 לא נקף אצבע = התבטל, לא עשה דבר.
 דוגמה: לא נקפתי, הדין ש'בפנת הרחוב לא נקף אצבע כדי לעזור לשוטר התנועה לאכוף את התמרור.
 מקור: בהשאלה מחולין ז, ב. נאמר רבי אין אדם נוקף אצבעו מלמטה, אלא אם כן מקריזין עליו מלמעלה, שנאמר: מה' מצעדי-גבר כוננו [תהלים לו, כג] ואדם מה-גבין דרכו [משלי כ, כח]. (ניבונכו)

מכות ואיחוי'ס אפטיט למרא דאתרא הרה"ג דוד אביהצירא ורעייתו הי"ו בהגיע בנכם יצחק-אלה"ן ניי כמציאות. יהי רצון שיעלה במעלות התורה והיראה ויצליח בלימודיו ובכל דרכיו ויזכה לאריכות ימים וחיים טובים ומאושרים, תזכו בחופתו ותרוו נחת ושלווה מכל יוצאי חלצכם.

הסירו ממשול מדרך עמי! העלון טעון גניזה במקום שיש עירוב, יש לטלטל ע"י קטן. אין לעיין בעלון בשעת התפילה וקריאת התורה.

תרומה היוצאת מכל הלב

א. אדם הנוזב נדבה הוא אדם ש"מרים תרומה" - מפריש חלק מרכושו לצורך מטרה נעלה ומרוממת;
 ב. אדם נדיב לב הוא אדם שמרים את ליבו - מרומם את מחשבותיו וחושב על מטרות נעלות, וכתוצאה מכך גם מרים מרכושו;
 ג. אדם נדיב הוא גם אדם בעל מעמד רם - שר, עשיר. בכל נושא בניית המשכן, מחצית השקל והתרומות הניתנות מידי בני ישראל שזורה המילה "לב" 14 פעמים.
 היא מופיע הן בפני עצמה והן בצירופים שונים: נדיב לב, חכם לב. המילה "לב" מביעה את החיבור הפנימי אל המעשה: **נדיב הלב** מביא את התרומה מתוך רצון פנימי, בהתלהבות, ו**חכם הלב** עושה את המלאכה מתוך התקשרות פנימית אל רצון ה'. חזרה על מילה זו מספר רב של פעמים מעידה על החיבור הפנימי העמוק שחשו בני ישראל אל בניית המשכן, על כל היבטיו. החיבור הפנימי של העם אל המשכן, חיבור אשר נבע משותפתם של כל ישראל במעשה המשכן, הן בהבאת תרומה מתוך **נדיבות הלב**, והן בעשיית המלאכה **בחכמת לב**, ע"י כל איש ואישה שנשאם לבם לעזור במלאכת המשכן. אמרו חכמים (תענית ט, א): "עשר תעשר - עשר בשביל שתתעשר", ועוד אמרו, כי בדבר זה ניתן לבחון את הקב"ה, **שבודאי יעשיר את הנותנים מעשר לצדקה**.

"בניד כשתילי זתים" - חינוד

חינוד לעצמאות

הרש"ר הירש כותב (יסודות החינוך, כרך א'): "אין תכלית אחרת לחינוכו של הנוער, בלתי אם להכין אותו לעצמאות הרוחנית שלו. על כן, אסור לנו לדחות את רכישת המידות הדרושות לו בחיים, את רכישת הכישרונות, המרץ והרצון לפעולות, הטהרה והבהירות, שבהם צריכים בנינו להצטיין בחייהם.
 מטרת החינוך, אם כן, היא הכנה לחיים עצמאיים! חיים בהם הילד יוכל לעזוב את הבית, ולעמוד ברשות עצמו בצורה הטובה ביותר.
 ומה הם החיים אם לא שורה ארוכה ואינסופית של מחויבות ולקיחת אחריות... אנו חייבים לבן הזוג שלנו, לילדים שלנו, לחברים שלנו, לשכנים שלנו, לבוס שלנו, לקב"ה... ככל שהילד יתרגל יותר להיות בצד ה"יונותן", האחראי, החייב והעצמאי, יהיה לו הרבה יותר קל ופשוט להסתדר בחיים. הוא יגדל להיות אדם שנושא באחריות כלפי אשתו וילדיו, כלפי הקהילה, כלפי מקום העבודה ובעיקר כלפי הבורא.
 אכן, באופן טבעי, אנו מעוניינים יותר מכל, שילד יהיה הכי קל שאפשר, בכל רגע ובכל שלב בחייו.

שיעור התורה הגדול בתבל

ארגון "אברהם יגל" משדר בלויין **בכל מוצאי שבת** את שיעורו של מרן הר"ה י"ג **עובדיה יוסף שליט"א** בבית הכנסת "אוהל מועד" בשעה **20:30**
 השיעור יוקרן על גבי **מסך ענק** בע"ה תתקיים גם **סעודה רביעית**, בחסות "מאפייית בית הלחם-אבי מוסאי".

פסחה מנחת

שיעור מרתק בהלכות פסח עם הר"ה י"ג **אופיר מלכה שליט"א** (חתנו של הרב אלבז) יתקיים ביום רביעי (פעם בשבועיים) בבית הכנסת "אור ודרך" בשעה **19:00**
כל הציבור מוזמן

מרכות ואיחולים לפסח

כדיד וליטל כונסארי להולדת ה**בת** מנב"ת יה"ר שתגדל כאימותנו הקדושות שרה רבקה רחל ולאח, תזכו לחופתה שתצליח בכל דרכיה ומעשיה וברכה והצלחה ונחת **לדינ ותמי יצחק-פור הי"ו** להרצל ואילנה כונסארי

ברכה והצלחה ופרנסה טובה

כדיד ושרה יעקוביאן הי"ו שתרמו לסעודה הרביעית בלויין. זכות השיעור של מרן **עובדיה יוסף שליט"א** לרפואתם והצלחתם ולכל משפחתם. יתגשמו כל משאלות ליבם לטובה, זכות המצוה תגן עליהם ועל ילדיהם, הקב"ה יאריך ימיהם ושנותיהם בעימים. לרפואת **אביב** בן שרה הי"ו ולהבדיל לעיני יצחק בנאי בן לאה ז"ל

מרכות ואיחולים לפסח

לבגריאל וסמדר כלימי הי"ו בהגיע בנכם **זתנאל ניי** **למציאות**. יהי רצון שיעלה במעלות התורה והיראה ויצליח בלימודיו ובכל דרכיו ויזכה לאריכות ימים וחיים טובים ומאושרים, ותרוו נחת ושלווה מכל יוצאי חלציהם.

פסחה והצלחה

וזיווג הגון משורש נשמתם לשרית שרה בת זמירה, לזהבה ארקה בת אמבט ולדניאל בן זמירה. לידה קלה **לאילנית** בת זמירה. ברכה לעוז בן רחל הי"ו רפואה שלימה והחלמה **לזמירה** בת לולו שיתגשמו משאלותם לטובה

ככל הנפש כצדקניות

לקראת החגים תתקיים **מוכירת מטפחות** חגיגות ומרהיבות ביום שני כטי אדר תשע"ג (11.3.13) בשעה **20:00**
בבית חב"ד יבנה לא הגעת, הפסדת! פרטים: **050-8720046**

קול וקול אמה, קול חנו וקול כלל

מזל טוב ואיחולים לבניי לדידנו **למישה וריקי ישראלי הי"ו** **כדיד ואורלי טויטו הי"ו** לנישואי **דוד ניי עם יעלי מנב"ת** יה"ר שיקימו בית נאמן וכשר בישראל ויעלה הקשר יפה לבנין עדי עד ויזכו להמשיך את מסורת הבית מפואר. **"ענבי הגפן בענבי הגפן דבר נאה ומתקבל"**

מרכות ואיחולים לפסח לפסח

יוסף ואהובה באבאי הי"ו בהגיע בנכם **דוד-מרדכי ניי** **למציאות**. יהי רצון שיעלה במעלות התורה והיראה ויצליח בלימודיו ובכל דרכיו ויזכה לאריכות ימים וחיים טובים ומאושרים, ותרוו נחת ושלווה מכל יוצאי חלציהם.

לעיני הישר והצנוע

יצחק בנאי ז"ל בן רחמים ולאה ז"ל נפטר כו' אדר תשע"ב ביום שישי פקידת שנתו. יה"ר שימליץ טוב בעד ילדיו כל משפחתו ולזיווג הגון משורש נשמתם **לשמעון** בן יפה הי"ו ולמורן בת רחל מנב"ת

לעיני החסיד והענו

אלעזר מועלמי בן מרדכי ז"ל נפטר א' ר"ח ניסן ביום שלישי פקידת שנתו

לעיני הישר והצנוע

רחמים שלומזה בן מנשה ורחל ז"ל נפטר ב' בניסן ביום רביעי פקידת שנתו

בריאות והחלמה איתנה :

ציון נאמן בן מרים הי"ו משה נאמן בן מרים הי"ו משה מוסאי בן זליכה הי"ו מרדכי יעקובי בן ציפורה הי"ו אברהם נאמן בן מרים הי"ו ישראל פרגי רפאל בן מרים הי"ו יוסף חיים גאלי בן ג'מו הי"ו ראובן נסימי בן מרים הי"ו יעקב עמרני בן רבקה וששון הי"ו לכל חולי ופצועי צה"ל ועם ישראל.

שבת שלום ומבורך

לעילוי נשמת :

דוד יעקובי בן נאזי ומשיח ז"ל ברוך גלעד בן מוכתרם ואליהו ז"ל שרה אליאס בת מרגלית ז"ל ענת ג'רפי ז"ל בת יהודית שתחיה ג'והר קמרי בת טאוס ויצחק ז"ל שהי דוידזדה בת פרי ז"ל נורית דוידזדה בת שהי ז"ל

עזרא נסימי בן פרי ויצחק ז"ל יצחק בנאי בן לאה ז"ל רחמים (בבאי) יצחק-פור בן מרים ז"ל משאלה (במון) גולגוליאן בן חתון ז"ל שמעון שלומי ז"ל בן מרים שתחיה אלעזר ביטון בן רחל ז"ל חיים נאמן בן מאלק ואהרון ז"ל

לע"נ **מרדכי לארי ז"ל** בן שלמה ושרה הי"ו נלב"ע י"ד טבת תשנ"א ת.נ.צ.ב.ה.

לע"נ **בבאי מוסאי** בן אברהם וזליכה ז"ל נלב"ע ערב שבת קודש פרשת יתרו כ' שבט תשנ"ו ת.נ.צ.ב.ה.

”אל תקרי הליכות אלא הלכות”

הלכות ברכת האילנות

א. ”היוצא בימי ניסן וראה אילנות שמוציאין פרח, אומר: בא”י אמ”ה שלא חיסר בעולמו כלום וברא בו בריות טובות ואילנות טובות ליהנות בהם בני אדם”; ואינו מברך אלא פעם אחת בכל שנה ושנה, ואם איחר לברך עד אחר שגדלו הפירות, לא יברך עוד (שו”ע או”ח רכז, א). זריזין מקדימין למצוות, ולכן טוב לברך ברכה זו בר”ח ניסן. עבר ניסן ולא ברך, יברך בלא שם ומלכות (ברכי-יוסף רכז, ה).

ב. הברכה נתקנה דווקא על אילני מאכל ולא על אילני סרק. אין לברך על אילנות מורכבים, אך מותר לברך על אילנות בזמן שהם עדיין עורלה.

ג. עבר וראה עצים עם פרחיהם ולא ברך - יכול לברך בפעם הבאה (שלא כמו ברכת ”שהחיינו”, שאם כבר אכל פרי חדש ולא ברך - שוב לא יברך).

הלכות הגעלת והכשרת כלים לפסח

א. כל כלי שהשתמשו בו בחמץ, אסור להשתמש בו החל מזמן שהחמץ נאסר באכילה, ואם רוצה להשתמש בו, חייב להכשירו כפי שיבואר להלן.

יש מספר דרכים לבליעת חמץ:

ע”י אש בלי מים.

ע”י בישול בכלי ראשון.

ע”י בישול בכלי שני.

ע”י שהייה ארוכה של החמץ בכלי.

ע”י שהיית חמץ חריף בכלי.

ב. הכלל שנתנו חז”ל להכשרת כלים הוא: **כבולעו כך פולטו**, דהיינו באותה דרך שהכלי בלע את החמץ, כך יפלוט את החמץ שבו.

ג. כל שלע בכלי שני, בעירוי, בכבוש, בחריף הקשור כפי רוב תשמישו. בכלי שני או בעירוי כדלהלן וטוב להחמיר ולהגעיל אותו ברותחין. [עיין שו”ע תנ”א סי’ ו’]

ד. אין מגעילים כלים בחול המועד פסח. אמנם אם יש צורך מיוחד להכשיר בפסח ישכיר על ידי ליבון. [עיין רמ”א תנ”ב סי”ע א’]. ובשעת דחק ישאל שאלת חכם. [עיין כה”ח שם סי”ק כ”ח].

כללי הגעלה

א. לפני ההגעלה יש לנקות את הכלי מכל לכלוך וחלודה. אבל אין חיוב לנקותו מן הכתמים שאין בהם ממשות. אם יש גומות בכלי ואי אפשר לנקותם היטב, ישרוף את אותם המקומות כדי שיישרף החמץ שבתוכם, ואחר כך יגעילו. ואם אי אפשר לנקות היטב הגומות והסדקים וגם אי אפשר ללבן שם, כך אי אפשר להכשירו.

ב. כל כלי שמועילה לו הגעלה, יכול גם ללבנו ליבון קל דהיינו לחמם אותו עד שיישרף עליו קש מבחוץ.

ג. כיצד מגעילים: מכניסים את כל הכלי לסיר גדול עם מים רותחים המעלים בועות, ומשקהים את הכלי מעט בתוך המים כדי שיפלוט הכלי את החמץ אשר בלע ובה הכלי מוכשר. ויש לשוטפו במים קרים אחר כך.

ד. כלי שעלול להתקלקל במים רותחים, כגון כלים המודבקים בדבק, ואפילו אם רק הקת מודבקת בדבק, אי אפשר להכשירו בהגעלה. משום שיש לחוש שמא לא יגעילו יפה.

ה. כל כלי שאי אפשר לנקותו היטב, כגון נפה, שקי קמח, סלים של בד, מגרדת וכן כלי שפיו צר ואי אפשר לשפשפו מבפנים, לא מועילה להם הגעלה.

ו. כלי שיש בו גומות שאי אפשר לנקותם, ילבן את מקום הגומות, ובפרט בין הידיות לסירים. ואם מחוברים ע”י הברגה יש לפרקם.

ז. טוב להימנע מלהשתמש בכלים המיועדים להכשרה במשך עשרים וארבע שעות לפני הכשרתם.

וטוב לכתחילה להכשיר את הכלים בשעה שעדיין החמץ מותר באכילה ולא ימתין עד לרגע האחרון.

ח. טוב להניח בתוך כלי ההגעלה אפר או מעט סבון וכד’ בכדי לפגום את הטעם של המים.

”מכל מלמד” השכלתי...”

”ואת כנו נחושתי... במראית הצובאות” (לח, ח)
מה היה מעשה הנשים התורמות?

כי משפט כל הנשים להתייפות לראות פניהם בכל בוקר במראות נחושת או זכוכית לתקן הפארים שעל ראשיהם. כי מנהג ישראל היה כמנהג ישמעאל עד היום. והנה היו בישראל נשים עובדות ה’ שסרו מתאוות זה העולם ונתנו מראותיהן נדבה כי אין להם עוד צורך להתייפות. רק באות יום אל פתח אוהל מועד להתפלל ולשמע דברי המצוות. וזהו ”אשר צבאו פתח אוהל מועד” כי היו רבות.

מדוע חשוב לציין את מקור הנחושת לכן הכיור? אלא המראות היו מנחושת והיו שייכות לנשים. כאשר אלה באו לאוהל מועד לבקש בקשותיהן, הן השאירו את המראות כתרומה, וחשוב היה להראות שגם נשים השתתפו בתרומה, לא רק בחכמת הטווייה, כמו שחשוב היה לציין שהנשיאים הם אלה שהביאו את אבני השוהם והמילואים לאפוד ולחושן.

”כל הזהב העשוי למלאכה... השעי ועשירים ככר”
מדוע נספרו במדוקדק דווקא הזהב (29 ככר ועוד 730 שקלים), הכסף (100 ככר ועוד 1775 שקלים) והנחושת (70 ככר ועוד 2400 שקלים), ואילו יתר החומרים שנתרמו למשכן לא נספרו (עצי שיטים, בשמים, עורות תחשים וכו’)?

אלא המתכות נחשבו יקרות (אליעזר עבד אברהם כיבד את הנערה רבקה בתכשיט יקר ערך, כמצוין בבראשית כד, כב: וְהִי, כַּאֲשֶׁר פָּלוּ הַגַּמְלִים לְשָׂתוֹת, וַיִּשָּׂא הָאִישׁ נָזֶם זָהָב, בְּקַע מִשְׁקָלוֹ וַשְּׁנֵי צְמִידִים עַל-רִגְלָיו, וַיִּשְׂקָהּ זָהָב מִשְׁקָלָם) והיה חשוב להראות שהכול נעשה באמונה, וכמו שהכסף נספר בדיוק לפי מחצית השקל לכל גולגולת, ולכן מכל 603550 בני ישראל מבני 20 שנה ומעלה, היו 301775 שקלים (3000 שקלים לככר, היו 100 ככר ועוד 1775 שקלים), כך גם הזהב והנחושת נספרו במדויק ולא נעלם כלום.

רפואה אלטרנטיבית

אכילת מוצרים בריאים

להפסיק לרכוש מוצרי ג’אנק פוד ולרכוש מוצרי מזון בריאים ומזינים:

במקום לקנות מוצרי מזון מעובדים, רצוי לקנות רכיבי מזון אשר קרובים כמה שיותר לצורה בה הם גדלים בטבע. במקרה שאין ברירה אלא לקנות מוצרי מזון ארוזים, יש לקרוא היטב את התוויות עליהן מופיעה רשימת הרכיבים ולזכור שמוצרי המזון אמורים להיות נקיים ככל האפשר מחומרים כימיים מזיקים, כגון: חומרי טעם וריח, צבעי מאכל, חומרים משמרים חומרים מייצבים, חומרים משפרים וכל מיני חומרים לא מוכרים, שדרך כלל מופיעים בלועזית באותיות קטנות במיוחד, שאיש אינו מבין ויודע מה הם מכילים. מה שבתוח - הם אינם בריאים.

בנוסף, במידת האפשר, רצוי לצרוך מוצרי מזון אורגניים, נקיים מחומרי הדברה, דשנים, חורמונים ואנטיביוטיקה. (המשך בשבוע הבא בע”ה)

" ואבותינו סיפרו לנו "

הפנצ'ר

שתי טרדות כבדות משקל, היו מונחות כאבן שיש לה הופכין על שלות נפשו של הרב שרגא מיינגולד, מייסד ומנהל המדרשיה לבנות בירושלים "נתיבות שולמית". כאן בעולם הזה, אין לנו את המאזניים הרוחניות שיוכלו להודיענו איזו טרדה כבדה יותר מרעותה, ושתייהן לא נתנו לרב מיינגולד מנוח ומרגוע, והן שימשו בערוביה ומילאו את יומו הגדוש ממילא.

הרב מיינגולד ייסד לפני כ- 25 שנה את המדרשיה "נתיבות שולמית", ומה שהתחיל כרעיון לקירוב לבבות של מספר נערות חוזרות בתשובה, והפך ברבות השנים למדרשיה תוססת, אשר מאות נערות בעלות תשובה באות להתבשם מניחוחה של תורה והלכה ממיטב המרצים והמרצות. מה שהתחיל בדירה קטנה בת שני חדרים, הצריך לפתע מרחב רציני יותר, כדי לאכלס ברווחה את נחשול הצעירות הכמהות ליהדות נעימה.

אשר על כן שכר המייסד מיוחדנו דירה בת 4 חדרים, אבל גם זו הפכה, תוך זמן קצר, לצרת מימדים בהתייחס לגודש נהרות האיתן של הצמאות ליהדות. מכאן ואילך התחיל מרוץ מטורף נגד השעון כדי למצוא תחליף מכובד ומרווח למדרשיה. אכן התחילף נמצא. מדובר באולם מרווח שהיה צורך לשפצו, ולא שהבירוקרטיה הממסדית, במשך השלוש שנים, מנעה את ההתקדמות הבהולה והנדרשת.

זו אם כן הטרדה הראשונה (או אולי השניה) של הרב מיינגולד, למצוא בית נאות ומרווח לבנות ישראל העולות בסולם בית קל. הטרדה השניה (או אולי הראשונה) היתה כרוכה בשמעון, המכונה שימעליה, בנו בכורו, שהפך לנושא הכתר (הלא מכובד) של מעובדי השידוכין בירושלים וגלילותיה. שימעליה זה, היה בחור מידם, נושא חן בעיני כל רואיו, ופועש שמחת חיים שראוי להתקנא בה, ובעיקר פיו מלא שבח ותהילה לכל אדם ילד ונער באשר הוא. היה לו חוש מופלא להתביית על פרצוף חמוץ של ילד שנכשל במבחן, ובחיוך ענק עם טפיחה אוהדת על השכם להודיע על "צדיק שלי, אתה יש לך ראש טוב, אתה יכול להיות 'החזון איש' של הדור הבא, לא נורא, מי שנכשל סימן שהוא בעליה...". לפרגון הזה ולדומיו היה מתוסף חיוך, שהיה מסוגל לשכנע כל מצוברח מצוי, כי אכן דבריו של שימעליה הן הן האמת לאמתיה, ומיד אורו פניו. אך מה לעשות, למרות אישיותו המדביקה וחינו הכובש, שנים חלפו, וגם לאחר עשרות מפגשים, אפילו ווארט אחד קטן לא נסגר. לא רק שלא נסגר, אפילו לא עלה לדיון. כן, כולן אמרו ששימעליה "הוא באמת בחור משכמו ומעלה, בעל מידות מופלגות וטוב לב נדיר, אבל כנראה שיש משודכות מתאימות ואיכותיות עבורו".

כדי שנעמוד על טוב ליבו של בחורנו החביב, די אם נאזכר לכס כאן, כי עם הגיעו לגיל 25 התיר לו ראש הישיבה לעשות רשיון נהיגה, ובאותה נשימה אמר שימעליה לראש הישיבה, כי הוא מקבל על עצמו - עם קבלת הרשיון - לעזור ולסייע (בלני נדר) לכל רכב שנתקע בדרך, יהיה מה שלא יהיה.

לא מכבר נקבעה פגישת שידוך נוספת למיודענו העומד לחגוג אוטו 30, והפעם בבני ברק, בבית ידי המשפחה.

שימעליה לבש חליפה חדשה, ענב עניבת ארגמן, התניע את הרכב ופנה מירושלים מערבה. השמים התקדרו וגשם החל לטפטף. השעה 20:00. עוד שעה הפגישה. תאונה קטנה ביציאה מירושלים ופקק החל להשתרך. שמעון הביט בשעונו לאמוז את הזמן, "דומני שאאחר כעשרים דקות". לא נורא. קצת לפני שער הגיא נפתח הפקק והרווק החביב החל לשעוט מערבה, אלא שאחרי 2 ק"מ לא יותר, הוא מבחין מרחוק בנורות אדומות מהבהבות... מכונית תקועה בצד הכביש. היצר הרע מנסה לתעתע: "שימעליה חבל לעצור, גשם בחוץ, אתה תירטב, והנורא מכל אתה עלול לאחר לפגישה... ומי יודע, אולי זה השידוך שלך...". הקרב הזה נמשך 10 שניות לא יותר, ושימעליה מביט את היצר הרע, סוטה ימינה, מחנה מכוניתו בזהירות, ופונה אל הרכב התקוע. ברכב יושבות להן שתי נשים מבוגרות חסרות אונים. לא נחטא לאמת אם נאמר, שהן לא דתיות כלל וכלל לא. אבל מיינגולד הצעיר, נאמן לקבלה שלו לסייע לכל רכב תקוע, שואל "מה ניתן לעזור לכן?". עונה לו הנהגת חמוצת הפנים: "יש לי פנצ'ר, כבר חצי שעה אני תקועה כאן, ובעלי לא עונה ללצלולי הפלאפון... אינני יודעת איך מחליפים גלגל".

זה הספיק. שימעליה הבין היטב שהפנצ'ר הזה, הוא לא פשוט. קודם כל הוא אמור להתלכלך ולהירטב עד לשד עצמותיו, כי מזה רבע שעה שהטפטוף הפך לגשם זלעפות, ובנוסף האחרון

יהיה מאד משמעותי, ואוי לאותה בושה. הוא אחז בג'ק, במפתח הבגדים ובגלגל זרזירי, ותחת גשם סוער החליף את הגלגל, סגר את הבגאז' וסימן לנהגת "סעי לשלום, הכל בסדר".

"אמור לי את שמך ומספר הפלאפון שלך בבקשה" מבקשת הנהגת בנימוס. "סליחה גבירתי, אני ממש מתנצל, אבל אני סיעתי לך לשם שמיים, באמת תודה, אין צורך...".

"בשום פנים ואופן" התעקשה הנהגת "זו כפיות טובה מצידך להתעלם מן הבקשה שלי... מה בסה"כ ביקשתי...".

"אבל האמיני לי, גברתי, התודה שלך מספיקה לי... אנא".

אך זו בשלה. "איך אתה מוונע ממני לדעת מי עזר לני?".

"בסדר, שמי שמעון מיינגולד... 050-.....".

"אתה ירושלמי נכון?". "כן" עניתי בלחש.

"תודה ולילה טוב" והמכונית המפוארת השתלבה בתנועה.

רטוב עד העצם עם חולצה רוויית כתמים ושמן בליווי עניבה מקומטת, נסע שימעליה לפגישה, שהיתה אחת המביכות בימי חייו והסתיימה תוך דקותיים.

"סליחה", אמרה המשוכת, "אני בהחלט מבניה אותך, אבל תבין גם אותי, שיהיה לך בהצלחה בהמשך", ויצאה.

שימעליה יצא לרחוב, הביט בשמיים הנוזלים ואמר: "אבאליה שבשמים - תודה. אני מקבל את הביזיון באהבה, כל מה שאתה עושה זה בטח לא פנצ'ר. הכל לטובה".

"אשרי שלושה ימים. הפלאפון של הרב שרגא מיינגולד מצלצל. אלוהים, שמי שמעון מיינגולד?!" "כן אדוני, במה אוכל לעזור לך?!"

"רציתי לספר לך משהו על הבן שלך...".

"קרה לו משהו?" נבחל הרב.

"לא, לא, חלילה, רציתי לספר לך, שהבן שלך הוא פשוט אדם נפלא, בעל חסד יוצא מגדר הרגיל...".

נו, הרב מיינגולד כבר שמע עשרות אם לא מאות שבחים על בנו בכורו והוא נהנה גם מהפרגון הזה. "כן, שימעליה שלי הוא נשמה טובה" הפטיר.

"תראה, אשתי שתהיה בריאה נתקעה עם פנצ'ר ברכב באזור שער הגיא, אף אחד לא עצר להתעניין, רק הבן שלך. תחת גשם סוחף הוא החליף גלגל, ורצה לברוח, אבל אשתי התעקשה לקבל ממנו פרטים, כדי להודות לך, אבל הוא בענוה ביקש ללכת ואמר לה 'עזרתי לך לשם שמיים', אבל אשתי עקשנית ואמרה לו 'שזו כפיות טובה... והוא נכנע'".

"תראה הרב מיינגולד, מדבר פנחס בן יועזר שר-השיכון, אם אתה צריך ממני עזרה כלשהי, רק תגיד, אני אעשה לך את זה במסירות-נפש, לא פחות מהמסירות והחינניות של הבן שלך...".

הרב מיינגולד כמעט ואיבד את שיווי משקלו, משום שהאיש הכי משפיע בפרמדיה הממסדית שמסוגל לקדם את תוכניות ההרחבה והשיפוץ של האולם ששכר, זה רק שר השיכון בכבודו ובעצמו. נו, ואם שר השיכון מחייג אליך אז נצל זאת עד הסוף.

לא חלפה חצי שעה, ושר השיכון בכבודו הגיע לבית המיינגולדים, לקח את התוכניות והנדסיות וחזר אחרי שלושה שבועות עם כל האישורים והחתימות, ואפילו עם הנחיה קטנה כיצד לזכות במימון משמלתי נדיב, לשיפוץ האולם.

כבר למחרת שלח הרב מיינגולד את שימעליה, לבנק מסויים, כדי לשלם כמה אגרות הקשורות לתוכניות החשובות להרחבת מדרשיית הבנות "נתיבות שולמית". בדלפק המתין לו פקיד בנק חרדי חביב ושאל "הו, נעים מאד, האם אתה הבן של הרב מיינגולד מייסד המדרשיה...?". "כן" השיב שימעליה במבוכה.

"אני חייב לאבא שלך חוב של כבוד. שתי האחיות הקטנות שלי זכו להתחזק ביראת-שמים במדרשיה שלכם... שיהיה בריא אבא שלך, הרבה בתיים הוא זכה להקים בישראל...".

"כן" הפטיר בלחש שימעליה "אבל הבית שלי עדיין לא הוקם".

הפקיד היקר זקף עיניו והביט במבט חודר בשימעליה: "אני יכול אולי להציע לך את אחותי הקטנה, היא בת 26... דבר עם אבא שלך שיחזור אלי בערב...".

נו, לכל סיפור יש סוף, וכמו כמעט תמיד הסוף הוא טוב. שימעליה מיינגולד הצליח להקסים את ליבה של חווהליה מיוסט, כבר בפגישה הראשונה, שהיתה מצחיקה עד דמעות.

הוא סיפר לה בפרוטרוט כיצד זחל מתחת למכונית המפוארת עם הפנצ'ר בשער-הגיא, החליף גלגל והגיע לבבני-ברק.

אחרי שעתים של פגישה מבורכת, יצא שימעליה החוצה והביט בשמים הבהירים זרועי הכוכבים ואמר: "אבאליה תודה. כל כך נפלא לגלות וללמוד איך שמפנצ'ר אחד יוצאים עם שני בתיים בנויים לתפארת, זה רק אתה יכול!" (קובי לוי - "העתונאי")